

Voorwoord

Het is 20 mei 2010, voor de vierde keer die dag passeer ik het monument van Tom Simpson, twee keer in de afdaling en nu voor de tweede en laatste keer tijdens de beklimming. De laatste keer gedag zeggen, ik daal af via Malaucène, daar kom ik Tom niet meer tegen. Het is mijn derde beklimming van de Mont Ventoux. Johan, mijn trouwe metgezel die dag, rijdt naast me. Ik zeg met een hoge hartslag tegen hem: "hoe gaaf zou het zijn als 'Klimmen tegen MS' zo groot werd, dat we nooit meer op de dag van het evenement zouden kunnen fietsen?" En ik droom verder, over een wereld zonder MS, kunnen vertellen tegen mijn moeder, dat de ziekte die haar in de greep houdt, is opgelost.

Ik kijk naar de top, het is nog maar één kilometer, nog maar maximaal acht minuten, vierhonderdtachtig seconden. Op mijn iPod starten de zoete jaren tachtig-klanken van de band Foreigner. Mijn gedachten blijven hangen wanneer Lou Gramm zingt 'Now this mountain I must climb, feels like the world upon my shoulders.' Maar wat nu als die berg iedere dag een stukje hoger wordt?

We zijn inmiddels vele jaren verder, de eerste droom is uitgekomen, 'Klimmen tegen MS' is uitgegroeid tot het grootste evenement in de strijd tegen MS. Duizenden deelnemers met en zonder MS zijn hun eigen uitdaging aangegaan op de flanken van de Kale Berg.

De strijd tegen MS heeft mij inmiddels in de, dan nog, Amsterdam ArenA gebracht. Een grote stap voor een jongen uit Rotterdam Zuid. Het is 9 juli 2016, de tweede editie van 'ArenA MoveS.' Een groot evenement tegen MS in Nederland, want trappen om te beklimmen zijn er genoeg in die ArenA. Ergens in het stadion zie ik een groep deelnemers. Ze vallen op, niet alleen zijn ze met heel veel, ze zijn ook donker en dat zie je niet vaak bij MS-evenementen. In het midden van de groep zie ik een man worstelen op de trappen. En in dit geval is één plus één waarschijnlijk ook echt twee: MS. Ik trek snel mijn conclusies; lichaam dat niet wil, waarschijnlijk betonnen kop, dus het zal even duren maar die kerel gaat finishen. Linksom of rechtsom, goedschiks of kwaadschiks. We hebben het al zo vaak gezien bij inmiddels duizenden deelnemers van Klimmen tegen MS.

Bij de finish maak ik eindelijk kennis met Winston, Esther, zijn vrienden en familie. Mooie groep mensen. Ik mag delen in de euforie, de vriendschap, de liefde en het verdriet. Het doet mij beseffen dat ik leef, dat ik een mens ben en dat we met elkaar iets goeds doen in de lange strijd tegen MS. Ze maken mij een gezegend mens.

In het boek beschrijft Winston hoe we elkaar uiteindelijk in de armen vallen op de top van de Mont Ventoux. Het eind en het begin van een reis. Een reis van een zorgeloos leven, vallen en weer opstaan. Over het zijn van je eigen inspiratiebron en die voor anderen. Over hoop, liefde, verdriet en doorzettingsvermogen. Winston is het verhaal over leven

met MS, het staat symbool voor 25.000 andere verhalen. Lees het met passie en begrip, voel de strijd die Winston dagelijks moet voeren. En denk na over wat jij kan doen om te zorgen dat de berg voor Winston en 25.000 anderen in Nederland niet steeds een stukje hoger wordt, maar lager.

Edwin van Wijngaarden

Zoon van een moeder met MS

Oprichter van 'Klimmen tegen MS' en 'MoveS'